

INTRUSIONS

El qüestionament del mitjà artístic i del seu àmbit de producció

L'art visual contemporani s'ha introduït i/o s'ha apropiat d'altres àmbits, tal com la sociologia, l'urbanisme, l'arquitectura, la psicoanàlisi o la política; al mateix temps que ha desbordat els límits tradicionals de la representació del real, en alguns casos semblant a la transformació que han experimentat certes pràctiques de cinema i vídeo.

Com a constructor de noves realitats, o almenys com a catalitzador d'altres maneres de veure-les, l'art qüestiona el seu entorn i s'estén com una taca d'oli que tot ho toca i ho vol transformar.

Molts treballs artístics s'ubiquen en aquesta paradoxa: treballar i desenvolupar un mitjà estètic, però plantejant transformacions socials, polítiques, de pensament... que no tenien perquè, en un principi, fer-se amb eixa finalitat estètica.

Aquest qüestionament arriba i afecta a tots els agents implicats: artistes, crítics d'art, comissaris, gestors i institucions culturals. Així doncs, ¿cal mantenir l'interès per l'experiència estètica, tornant enrere per tal de recuperar-la, o l'art contemporani ha sortit d'aquí per no tornar-ne més? ¿Són possibles petites transformacions (micropolítiques i locals) mitjançant l'art?

Álvaro de los Ángeles